

Bhakti Vigjana Gosvami Maharadžas

□ 2012-02-02.

Šiandien galvojau, kodėl šiame pasaulyje žmonės taip dažnai pyktį ir pavydą laiko meilės išraiška. Galvojau ne be priežasties. Vienas mūsų pažįstamas "kovotojas prieš sekas" internete sukėlė labai aršią kampaniją, bandydamas viešąją nuomonę nuteikti prieš Krišnos sąmonės Bendriją. Tuo pačiu atrodo, kad jis labai įsitikinęs, kad atlieka gerą darbą, kad eina meilės Dievui keliu, ir būtent dėl tos meilės triumfo jis pakeičia faktus, kuria intrigas, žmones supriešina vieną su kitu, demaskuoja... Įdomiausia, kad jis tikriausiai turi daugybę pasekėjų, kurie neapykantą, pavydą ir pagiežą savo artimui laiko meile. Gi turi būti kažkas bendro tarp meilės ir pykčio, kad žmonės vieną galėtų palaikyti už kitą. Bet kas tai? Žinoma, yra viena savybė, kuri jungia dvasinę meilę ir materialų pyktį - tai jų neišsenkamumas. Tikra meilė žmoguje pagimdo neišsemiamą kantrybę ir begalinį nuolankumą, begalinį pasiaukojimą ir begalinį gailestingumą. Bet ir pyktis žmogų padaro neišsenkamai išradingu, be galo gudriu ir žiauriu. Iš kur gi materialus pyktis gavo dvasinę begalybės savybę? Tikroji meilė visuomet yra begalybės ilgesys, desperatiškas baigtinės esybės bandymas peržengti savo ribotumą. Meilės priešingybė - pyktis - atvirkščiai, visada bailus baigtinės esybės bandymas kovoti už savo teisę į ribotumą. Bet ir pyktyje ir meilėje žmogus susiliečia su begalybe. Kodėl? Nes pyktį, pavydą, pagiežą, konkurenciją (matsarya) pagimdo neišsenkanti ribotos gyvos esybės baimė. Jeigu šiame baigtiniame ir ribotame pasaulyje kas nors nori patirti begalybę, yra tik vienas būdas - įsiklausyti ir įsižiūrėti į savo paties baimes ir pamatyti neįžvelgiamas baimės bedugnes žmonių akyse. Nes baimė - tai Dievo nebuvimas, o tuštuma širdyje, kurią sukėlė Dievo nebuvimas, tokia pat begalinė, kaip ir pats Dievas. Žmogus pasidaro piktas, kai jo skrandyje tuščia. Bet kiek piktesnis turi būti tas, kurio širdyje tuščia?